

приємства, слугують провідною ланкою стратегії управління конкурентоспроможністю підприємства.

Отже на сьогодні персонал виступає основним чинником діяльності будь-якого підприємства, а також ефективність його свідчить про рівень досягнення стратегічних цілей підприємства. Необхідно відмітити, що стратегічне планування, завжди спрямоване на те, щоб забезпечили успішну роботу підприємства, закріпити конкурентні позиції на ринку, визначити перспективи для подальшого розвитку.

Timonamvna

similar papers at core.ac.uk

provided by Institutional Repository of Vadym Hetman

лезньова. — Харків: Вид-во ХНЕУ, 2007. — 240 с.

2. *Мищенко А. П.* Стратегічне управління: навч. посібн. / А. П. Мищенко. — К.: ЦУЛ, 2004. — 336 с.

3. *Саєнко М. Г.* Стратегія підприємства : навч. посібн. / М. Г. Саєнко. — Тернопіль : Вид-во «Економічна думка», 2007. — 352 с.

4. *Семенов Г. А.* организация труда в период перехода к рынку: монография / Г. А. Семенов. — Запорожье: ЗГИА, 2000. — 187 с.

Г. С. Скитьова, к.е.н.,
старший викладач кафедри стратегії підприємств,
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»,
e-mail: askit@kneu.edu.ua

СТРАТЕГІЧНЕ ПРОЕКТНО-ОРІЄНТОВАНЕ УПРАВЛІННЯ ІКТ-ПІДПРИЄМСТВОМ В УМОВАХ ПОСТІНДУСТРІАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

Скитёва Анна
Стратегическое проектно-
ориентированное управление
икт-предприятием в условиях
постиндустриальной экономики

Skytova Ganna
Strategic project-oriented
management of the itc-company
in the terms of postindustrial
economy

Розвиток парадигми стратегічного управління підприємством сьогодні обумовлений глобальними соціально-економічними трансформаціями. Інформатизація суспільства та збільшення амплітуди технологічних «стрибків», що відбуваються за життя одного покоління, виявили суперечливість і недостатню результативність «класичних» формалізованих управлінських концепцій [1].

Це загострило потребу ревізії методологічного управлінського апарату в контексті постіндустріалізму — сукупності теорій пост(нео)індустріального, інформаційного суспільства, суспільства знань, нової економіки, розроблених Д. Беллом, Дж. Гелбрейтом, Е. Тоффлером і розвинених В. Гейцем, В. Іноземцевим, А. Чухном та ін. [2, 3]. Проте ряд проблем, пов'язаних із практичною реалізацією стратегічних рішень проектно-орієнтованих інноваційних компаній, які є флагманами постіндустріальної економіки, залишаються невирішеними, що визначило мету і завдання нашого дослідження.

Сучасні вимоги бізнесу до стратегічних рішень, спрямованих на забезпечення гнучкості, адаптивності та здатності до швидких результативних дій обумовлюють стрімкий розвиток проектно-орієнтованого підходу до стратегічного управління підприємством. Застосування нових управлінських підходів в інноваційних галузях економіки, зокрема у галузі інформаційно-телекомунікаційних технологій (ІКТ), показало високу ефективність методології проектного управління для розробки та впровадження стратегії компанії.

Відомо, що постіндустріальному підприємству притаманні такі риси, як екологізація виробництва, інформатизація управління, поширення віртуальних ділових комунікацій, невідтворюваність головного чинника виробництва — творчого потенціалу — та непропорційність активів підприємства результатам його діяльності [3]. Аналіз стану і динаміки розвитку світової ІКТ-галузі демонструє її націленість на міжнародне лідерство та системну інтеграцію; глобалізацію та соціалізацію трудових відносин, розширення форм організації бізнесу; структурування профільних активів та оптимізацію стратегічного портфелю. Визначено, що для підприємств галузі характерним є проектно-орієнтований підхід до здійснення операційної діяльності підприємства та процесно-орієнтований підхід до впровадження стратегічних рішень на загально корпоративному рівні.

Резервами підвищення ефективності проектно-орієнтованого управління вітчизняними ІКТ-підприємствами, на наш погляд, є такі. *По-перше*, розроблення механізмів управлінського саморегулювання для забезпечення автономного інтенсивного економічного зростання підприємствами галузі, адекватних глобальним тенденціям її розвитку. *По-друге*, конкретизація стратегічних орієнтирів, системи цілей довгострокового розвитку інноваційного підприємства із використанням концепції управління знаннями нашою виступає на серйозні перешкоди методологічного характеру щодо визначення кількісних та якісних параметрів.

По-третє, зміна української моделі стратегічного управління ІКТ-підприємством потребує: (а) перенесення акцентів на техніко-технологічну компоненту стратегічного портфелю підприємства, розвиток відповідної соціально-економічної інфраструктури; (б) рекапіталізацію стратегічного портфелю проектів підприємства та їх переорієнтацію на створення нематеріальних активів довгострокового використання; (в) соціалізацію інтелектуального капіталу ІКТ-підприємства шляхом активного залучення всіх стейкхолдерів компанії до процесу управління знаннями; (г) спрямованість стратегічних цілей підприємства на зростання вартості його інтелектуального потенціалу шляхом активного інвестування в освіту, професійну підготовку персоналу та розвиток соціальної корпоративної відповідальності.

У процесі дослідження запропоновано комплексну модель формування й оцінювання реалізації стратегічного портфеля проектів ІКТ-компанії. Модель спрямована на забезпечення цільової спрямованості проектного портфеля підприємства, його збалансованості за критеріями доходності, ризикованості та синергійності на основі гармонізації інструментарію стратегічного і проектного менеджменту. Побудова моделі відбувається з урахуванням таких факторів, як рівень інноваційно-технологічного розвитку підприємства, рівень «зрілості» організації в проектному та портфельному управлінні та ін.[4]

Результати дослідження свідчать, що комплекс питань стратегічного проектно-орієнтованого підприємства в умовах постіндустріальної економіки є широким полем наукового пошуку і потребують подальших розвідок у цьому напрямі.

Література

1. Белл Д. Грядущее постиндустриальное общество. Опыт социального прогнозирования / Д. Белл; пер. с англ. под ред. В. Л. Иноземцева. Изд. 3-е перераб. — М., 2004. — 234 с.
2. Катяло В. С. Эволюция теории стратегического управления / В. С. Катяло. — СПб.: Изд. Высшая школа менеджмента, 2008. — 548 с.
3. Пирог О. В. Концептуальні положення теорії постіндустріального суспільства для формування економіки нового типу / О. В. Пирог // Економіка Крима. — № 1 (38), 2012. — С. 151—155.
4. Скитьова Г. С. Управління стратегічним портфелем проектів холдингової компанії: комплексний підхід [Електронний ресурс] / Г. С. Скитьова // Ефективна економіка. — 2012. — № 9. — Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/index.php?operation=1&iid=1758>